

afgivning af vilde katte. Justitsministeriet finder, at problemet snarere må løses ved ad frivillighedens vej at virke for en udbygning af de eksisterende indfangningsordninger i kommunerne, og Justitsministeriet er derfor indstillet på at optage drøftelser med Kommunernes Landsforening med henblik herpå. For så vidt angår de særlige problemer med sommerhuskatte har Foreningen til Dyrenes Beskyttelse i Danmark taget initiativ til en informationskampagne med udsendelse af en folder og omtale i en OBS-udsendelse. Justitsministeriet støtter denne informationsvirksomhed, hvorved man gennem oplysning søger at påvirke holdningerne til det at holde kat.

Justitsministeriet kan ikke tilslutte sig forslaget fra et flertal i udvalget om pligt til øretatovering og central registrering af katte. Justitsministeriet er enig med mindretallet i, at indførelsen af en sådan ordning vil betyde en væsentlig bureaukratisering af området. Fordelene ved et centralt register kan efter Justitsministeriets opfattelse ikke forventes at ville stå mål med det administrative besvær og de økonomiske omkostninger. Der vil således ikke alene skulle ske en førstegangsregistrering af katten, men også en ajourføring ved ejerskifte, flytning og kattens død. Hertil kommer, at der ikke er sikkerhed for, at katten overhovedet anmeldes til registrering, eller at senere ændringer bliver anmeldt til registret. Justitsministeriet finder på denne baggrund ikke, at det bør være en offentlig opgave at stå for en ordning med øretatovering og registrering af katte - heller ikke selv om en sådan ordning kunne finansieres ved brugerbetaling - men man har ikke indvendinger imod, at de eksisterende registre på frivilligt grundlag - bl.a. i foreningen »Kattens Værn« - udbygges i ejernes egen interesse.

Lovforslagets § 11 medtager på denne baggrund ikke spørgsmålet om mærkning og registrering af katte.

Justitsministeriet er - efter drøftelse med Miljøministeriet og Landbrugsministeriet - enig med det flertal i udvalget, som ikke finder grundlag for at ophæve eller ændre reglerne i jagtlovens § 11 og mark- og vejfredslovens § 14.

5.6. Hunde

Efter hundelovens § 1, stk. 1, skal besidderen af en hund sørge for, at hunden, fra den er 4 måneder gammel, bærer Halsbånd forsynet med et skilt, der angiver besidderens navn og adresse. Tilføjet sætning af denne pligt straffes efter lovens § 12, stk. 1, med bøde. I bekendtgørelse nr. 496 af 1. november 1969 om skilte til hunde er der fastsat nærmere regler for udformningen af skiltet.

Dyreværnsudvalget har drøftet problemerne med bortløbne hunde uden skilt (betænkningen side

43-44). Bærer en bortløben hund ikke et skilt, vil hundens ejer som oftest ikke kunne identificeres, og hunden kan derfor ikke komme tilbage til ejeren.

Et flertal i udvalget (9 medlemmer) foreslår en bestemmelse, hvorefter justitsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om mærkning og registrering af hunde. Flertallet forudsætter i denne forbindelse, at man i praksis bygger på den eksisterende private registrering, der allerede kendes i dag f.eks. af medlemmernes hunde i Dansk Kennel Klubs regi, idet der dog peges på en eventuel alternativ mulighed for en offentlig registrering mod gebyr.

Et mindretal på 2 medlemmer er enig med flertallet i, at mærkning og registrering af hunde vil kunne modvirke uheldige situationer, hvor hunden kommer på afveje. Mindretallet finder imidlertid, at dette hensyn allerede til en vis grad tilgodeses ved den eksisterende pligt til at forsyne hunden med et Halsbånd med navn.

Mindretallet peger på, at en regel om mærkning nødvendigvis må skulle følges op af regler om registrering, herunder om ændringer i registreret ved adresseændring, ejerskifte og hundens død. En gennemførelse af forslaget vil således betyde en uheldig og bekostelig bureaukratisering af området. Mindretallet foreslår derfor, at man i stedet gennem information til hundeejerne søger at udbrede den registrering, der allerede i dag finder sted på frivillig basis.

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at der kan være forbundet problemer med at finde ejerne til bortløbne hunde uden skilt. Efter ministeriets opfattelse er disse problemer dog mere af praktisk end af dyreværnsmæssig karakter, og Justitsministeriet er enig med mindretallet i, at problemet ikke bør løses ved, at der fastsættes bestemmelser om yderligere mærkning og om registrering. Man kan i den forbindelse henvise til, at der indtil den 1. januar 1970 i hundeloven var regler om registrering af hunde i registre, der i byerne blev ført af politiet og på landet af sognefogeden. Disse regler blev imidlertid ophævet ved lov nr. 205 af 21. maj 1969. Efter bemærkningerne til lovforslaget (FT 1968-69, tillæg A, sp. 3027-3030) var ophævelsen begrundet med henvisning til den ikke ubetydelige arbejdsbyrde, som førelsen af hunderegistrene, herunder den løbende ajourføring, påførte politiet og sognefogederne. Hensynet til identificeringen af omstrejfende hunde fandt man ville kunne varetages gennem det påbud, som indførtes ved loven, om, at hunden ved ejerens foranstaltning skal forsynes med et navneskilt, som angiver besidderens navn og adresse.

Ved at følge flertallets forslag vil man således gennemføre en ordning, som vil betyde en væsentlig og bekostelig bureaukratisering af området. Justitsmini-